

være så svært at prøve at sætte sig ind i den menneskelige tragedie og den åbenlyse uretfærdighed, det er, at folk skal leve i aflukkede lejre i flere år under kummerlige forhold, og særlig at børnene skal vokse op under sådanne forhold.

Jeg tror også, at vi så i det, der startede denne sag, at da det, der havde været ude af sind, pludselig kom for øjnene af politikere, skabte det en reaktion, en umiddelbar reaktion, og pludselig blev hele det her panser af regler og partipolitiske finter og klandren hinandens udlændingepolitik skrælet væk. Tilbage var børnenes forhold, og dem måtte der gøres noget ved. Reaktionen var umiddelbar.

Men siden kom så hele modreaktionen, hvor man igen opbygger dette panser. Det har vi hørt under debatten i dag. Jeg synes, det har været lidt trist at opleve, hvordan man prøver at lave en afværgedagsorden, som handler om, hvad den tidligere regering har gjort, og hvad hvem sagde hvornår og om en fast og fair udlændingepolitik, alle de her partipolitiske paroler, som folketingsmedlemmer, der sikkert selv synes, at forholdene er umenneskelige og gerne vil ændre dem, ligesom bliver nødt til at adlyde for at holde sammen på en regering og dets støtteparti.

Så jeg synes, vi har set, at man har opbygget hele det her panser igen, fået sagen ud af øjet igen; så er den også igen ude af sind, og man sparker simpelt hen sagen til hjørnespark.

Godt nok har jeg set, at der er taget nogle initiativer, og det må vel også tilskrives det pres, der er kommet fra forespørgerne. Det er jo godt, men man har ikke løst det grundlæggende problem.

At man fra regeringspartierne og Dansk Folkepartis side ser sig nødsaget til at lave sådan en afværgedagsorden, som jeg egentlig er lidt chokeret over, og som egentlig lyder som et bureaukratisk, halvpolitisk forsøg på at sige, at alt er godt nok, at det her ikke er noget, der skal være i øjet, tingene er under kontrol, og ellers bør folk rejse hjem, synes jeg er lidt beskæmmende, for denne sag burde vel kunne samle Folketinget, det her burde vel ikke kunne splitte Folketinget.

Kl. 18.50

Hvis vi igen skræller panseret af, er forslaget til vedtagelse fra forespørgerne meget enkelt: Sæt en øvre grænse. Hvis vi ikke gør det, kommer denne sag til langsomt at sive ud i glemselen og væk fra øjet igen. Jeg tror, at hvis disse forhold var for vores øjne hver dag, hvis vi selv havde prøvet at leve under disse forhold bare i en uge, eller hvis vi levede med nogle naboer,

hvor vi hver dag kunne se, hvordan børnene havde det, så ville det slet ikke komme på tale at kunne finde på at stemme nej til forslaget til vedtagelse fra forespørgerne og heller ikke at forsøge at afværge, at spørgsmålet er inde i vores alles øjne og vores alles synsbane.

Fjerde næstformand (Niels Helveg Petersen): Tak til ordføreren, og vi er færdig med ordfører-rækken. Jeg giver ordet til integrationsministeren.

Integrationsministeren (Rikke Hvilshøj): Det har været en interessant debat og i hvert fald en lang, men sådan er det jo på det her område. Det, jeg synes der står tilbage efter i dag, er, at vi jo sådan set alle sammen er enige om, at vi særlig for børnene skal sikre nogle ordentlige forhold. Det er jeg faktisk i dag kommet med et helt konkret forslag til.

At hr. Høgni Hoydal kalder det en afværgedagsorden, kan jeg kun undre mig over. Hvis man sætter de to forslag til vedtagelser, der nu er fremsat, over for hinanden, er den, der sådan set er mest konkret i at løse noget, den, som Venstre, Dansk Folkeparti og Det Konservative Folkeparti står bag. Når fru Margrethe Vestager siger, at det andet forslag til vedtagelse, som bl.a. er fremsat af Det Radikale Venstre, er klart og nøgternt, så rækker den jo slet ikke lige så langt som det, regeringen allerede nu er klar til at føre igennem.

Det andet, der står tilbage, er, at når vi nu sikrer og skal sikre de her ordentlige forhold på asylcentre og også for børnene, så er der tilbage to veje at gå i forhold til afviste asylansøgere. Den ene er at fortsætte og supplere med initiativer, der fastholder afviste asylansøgere, som på trods af Flygtningenævnets afgørelser ender med opholdstilladelse i Danmark. Det vil oppositionen.

Den anden vej er, at de initiativer, vi tager, rettet mod afviste asylansøgere og de forhold, der er på centrene, er af en karakter, der kan kombinere de ordentlige forhold og et særligt fokus på ansvar for børnene med en indsats, der har det sigte, at afviste asylansøgere skal hjem. Og vi yder også gerne hjælp – økonomisk, vejledningsmæssigt, rådgivningsmæssigt – til hjemrejse og til, at de kan starte en tilværelse i hjemlandet igen. Det er de to veje.

Jeg vil gerne lige uddybe det forslag og det udspil, som jeg er kommet med i dag, lidt nærmere, også fordi der har været lidt diskussion